

ius eligendi devenisse constat ex toto Decretalium titulo, qui est *de electione*.

VI. A Clemente V. (*Extrav. Ad regimen eod. tit.*) idest ab initiis seculi XIV. ac deinceps a ceteris Pontificibus per *Regul. 2 Cancel.* ius Episcopos eligendi revocatum est ad Apostolicam Sedem, et primum quidem absolute, deinceps vero, facta principibus laicis potestate praesentandi unum, vel plures, ut plurimum tamen tres sacerdotes episcopali munere dignos, ex quibus Apostolica Sedes, si revera dignos reperiat, eum eligat, quem ipsa magis idoneum existimet. Atque haec quidem hoc sensu,

a) Ut eiusmodi facultas Principibus laicis concessa, in niti intelligatur mero indulto Apostolicae Sedis, non autem iuri cuiuspiam sive eorum proprio, sive populi, cuius scilicet personam ii gerant; quandoquidem dogmatica doctrina concilii Tridentini declaratum est « *in ordinatione Episcoporum, Sacerdotum, et ceterorum ordinum nec populi, nec cuiusvis secularis potestatis et magistratus consensum sive vocationem, sive auctoritatem ita requiri, ut sine ea irrita sit ordinatio; quin potius eos, qui tantummodo a populo, aut seculari potestate ac magistratu vocati et instituti ad haec ministeria exercenda ascendunt, non ecclesiae ministros, sed fures, et latrones per ostium non ingressos habendos esse.* » Quae quidem omnia, addito anathemate adversus eos, qui secus dixerint, ita confirmata sunt in Can. VIII. eiusdem sessionis, ut si qui *missi sint* a populo, iidem dicantur *aliunde* venire, eorumque missio opponatur *missioni ecclesiasticae et canonicae* (*).

19. Iam vero ex hoc brevi conspectu ecclesiasticae praxis de Episcoporum electionibus ab Apostolica aetate ad haec usque tempora deducto manifestum est. 1°. Populo nunquam tributum fuisse ius proprie dictae *electionis*, sed tantum *postulandi* facultatem eidem fuisse concessam, aut *testimonii ferendi* de eligendorum meritis; quod quidem a iure electionis quantum alienum sit ex S. Leone evidentius factum est, qui etiam eorum *qui foris sunt* (Infidelium scilicet et Haereticorum), attendendum esse testimonium edixit. 2°. Quin

(*) De tota hac *electionum* disciplina, quam hoc num. 18 complexi sumus, Cf. *Bianchi Della exterior polizia della Chiesa lib. I, cap. IV.*

imo partem omnino nullam saltem a seculo IX. ad hanc usque aetatem, i. e. per decem secula eidem populo in electionum negotiis relictam fuisse: 3°. Quod gravius est, a primis temporibus ad haec usque tempora, i. e. a Conciliis Laodicensi, atque Antiocheno ad Tridentinum, fuisse saepe expresse edictum, populum ab electionibus excludendum esse, eundemque docendum esse non sequendum: 4°. Dogmatica doctrina fuisse definitum, in Episcoporum, ceterorumque Clericorum ordinationibus nedum vocationem et auctoritatem, sed ne consensum quidem populi necessitate aliqua exigi; imo qui ab ipso populo missi sint, eos non a canonica potestate, sed aliunde venire. Atqui haec omnia repugnant doctrinae, qua asseritur, ad ius divinum pertinere, ut electio Episcopi proprii a plebe fiat. Ergo etc.

20. Quae vero pro sua sententia afferunt adversarii, haec praecipue sunt:

I. Mathias *Act. I. 15. ad 26*, et septem diaconi *Act. VI. 1. ad 6.* per universum populum electi sunt.

R. Ad utrumque exemplum.

a) Ex iis, quae facta sunt, licet ab Apostolis gesta fuerint, non licet illico *ius divinum* arguere.

b) Mira securitate asseritur, *universum populum* ad illas electiones convenisse. De Mathia cf. *Act. I, 15*, ibique « *ferentur viginti* » cum *I. Cor. XV, 6*, et ibi « *visus est plusquam quingentis fratribus simul* », praeter quos, nullos alios extitisse fideles, eadem securitate, stulta scilicet, affirmaretur. De septem vero Diaconis cf. *Act. II, 41*, et ibi « *appositae sunt animae circiter tria millia* » et *Act. IV, 4*, ibique « *Multi* (occasione claudi a Petro sanati)... *crediderunt, et factus est numerus virorum quinque millia* », praeter quos nullos alios per ipsum Petrum, nullos per alios Apostolos, atque discipulos in Ecclesiam adlectos fuisse, pari stultitia, collato praesertim *Act. VI, 1*, pro certo venditaretur. Tantam vero multitudinem in unum locum (eo scilicet tempore) Ierosolymis convenisse ad Diaconorum electionem, quis sanus credat?

c) Quicumque in utroque casu convenerunt, ii non elegerunt, sed *praesentaverunt*. De Mathia cf. *Act. I. 23*, ibique nota verbum *duos*; et *24*, ibique nota verbum *elegeris*. De

septem Diaconis *cf. Act. VI. 3*, ibique nota verba *considerate viros boni testimonii.... quos constituamus* (nos apostoli).

d) Quae illi egerunt, ea non iure proprio, sed vi concessionis Apostolorum, eorumque mandato egere, nimirum *Petri* quoad electionem S. Mathiae. *Act. I. 21*, et ibi *S. Io. Chrysost.*; Apostolorum quoad Diaconos. *Act. VI. 2. 3*.

II. Cyprianus *Ep. 68 aliis 67*. ait: *Ipsa maxime (plebs) habet potestatem vel eligendi dignos sacerdotes, vel indignos recusandi: quod et ipsum videmus de Divina auctoritate descendere ut sacerdos, plebe praesente, sub omnium oculis deligatur, atque idoneus publico iudicio ac testimonio comprobetur.*

R. Cyprianus 1°. Expresse distinguit *plebem* ab *eligentibus*; ita ut plebi non nisi *praesentem esse* concedat iis, qui electionem peragant: 2°. iudicium plebis *ad testimonium* de idoneitate restringit. Unde patet in iis verbis *Plebs habet potestatem vel eligendi* etc. vocem *eligendi* latiori sensu sumi (*Cf. Tacit. in Agric. 9. sub fin.* et quae supra dicta sunt de verbo *αἰρέσασθαι* num. 18 II. a); quod ex ipsis verbis, quae sequuntur, *vel indignos recusandi*, manifestius apparet; ea enim indicant electionis ius penes alios esse.

Quod si ex Cypriani loco id saltem eruere velint, plebi *divino iure* competere, *ut praesens sit electionibus*, licet extra thesim hoc sit, non est tamen ullo modo admittendum. Nam

a) In genere hoc certum est, *divinum ius* ex uno vel altero cuiuspiam Patris loco probari non posse, praesertim cum diuturna Ecclesiae praxis repugnet (*cf. S. Thom. 2. 2. quaest. X. art. XII. in corp.*).

b) In specie quoad S. Cyprianum haec sunt animadvertenda:

aa) Singularem Cypriano consuetudinem ac persuasionem fuisse, alia etiam graviora negotia oportere (non quidem debere) non modo cum presbyteris, verum etiam cum plebe agi. *Cf. eiusdem epistolam XXVIII. et Bellarmin. L. I. de Rom. Pont. Cap. 6.*

bb) In verbis *de Divina auctoritate descendere* vocem *auctoritate* non significare hoc in loco *praeceptum*, sed ex-

emplum: quod patet ex iis, quae sequuntur: 1°. enim sententiam hanc suam probat Cyprianus *exemplis* Veteris Testamenti in consecratione Eleazari Aaronis filii (nota, ibidem neque de electione actum fuisse, haereditaria quippe erat Pontificum hebraeorum successio, neque constare eundem ritum in subsequentium Pontificum consecratione fuisse servatum); Novi autem Testamenti in electione S. Mathiae et septem Diaconorum (de quibus scilicet supra dictum est); 2°. fatetur non in omnibus provinciis praesentiam plebis in electionibus fuisse adhibitam « *quod apud nos quoque, et fere per provincias universas tenetur* », quod sane fieri non potuisset, si divino iure praesentia plebis exigeretur praesertim cum ne Cyprianus quidem eas provincias, quae plebem excludebant, reprehendere ausus fuerit.

III. Vetus Ecclesiae praxis Episcoporum electionem ad populum pertinere docet.

R. Falso haec affirmari, toto numero 18 demonstratum est.

IV. Obicit recens auctor 1°. Ius populi Episcopum proprium eligendi a iure quidem divino *constitutivo* non dimanare, sed a iure divino *morali* omnino descendere; atque hac distinctione opinionum varietatem componi (hinc scilicet Lutheri et Calvinii plebi ius eligendi divino iure asserentium, inde vero Ecclesiae Catholicae haec denegantis); 2°. Desuetudine electionum popularium Ecclesiae statum in peius ruisse; eundem vero facile restitutum iri, iisdem restitutis.

Resp. ad singula, et ad 1^{am}. animadverto, distinctionem iuris divini in *constitutum* et *morale* novam esse, quibus novitatibus in theologicis controversiis agitandis caligo imperitis offunditur, et errores facile foventur. Iam vero ius divinum *morale* aut *naturale* intelligunt, aut *ius improprie dictum*, id est congruentiam quandam. Si *primum*, in errore sunt Marsillii Patavini, qui summam Ecclesiae potestatem in ipsa plebe *iure naturae* constituit, cum contra omnis Ecclesiae potestas a positiva Christi voluntate repetenda sit, id est a iure divino positivo, vel ut ipsi aiunt, *constitutivo*: sin alterum, plura sunt animadvertenda, id est

a) Quidquid ad meram *congruentiam* pertinet, appellari *ius* nullo pacto potest.

b) Congruentia nulla est, ut *electio proprie dicta* a plebe exerceatur; imo maxima in ea re habetur *incongruentia*.

c) Congruentia *quoad meram populi praesentiam* in Episcoporum electionibus ad testimonium de vita eorum ferendum absolute concedi nequit; sed ita est de ipsa distinguendum. Congruum est Episcoporum electoribus plebem adesse, si ex temporum ac personarum circumstantiis prudens timor habeatur turbarum, factionum, aliorumve incommodorum, *nego*; si nullus eiusmodi sit timor, *subd.* ita congruum habendum illud est, ut tamen contrarium haberi incongruum non debeat, si alia via possit idem finis obtineri, qui ex praesentia populi quaeritur *conc. secus nego*. Finis autem, qui ex praesentia populi quaeritur, hic est, ut testimonium de vita eligendorum habeatur, atque ut ii dignosci queant, quibus populus libenter obediat, quod quidem alia etiam via obtineri posse, nemo non videt.

Ad 2um. respondeo, et ea quae supponuntur, et ea quae affirmantur, admitti nullatenus posse. Itaque

a) Falso supponitur, Episcoporum proprie dictam electionem a populo superioribus aetatibus exercitam fuisse (*Cf. num. 18*).

b) Alterum suppositum, quod praesens Ecclesiae status prae superioribus aetatibus in peius ruerit, Iansenianis quidem familiarissimum est, a viris autem sapientibus probataeque fidei, singulis praesertim circumstantiis perspectis, haud ita facile concedi solet.

c) Quidquid sit de huiusmodi mutatione, falso affirmatur, eandem in deterius ideirco abiisse, quod populus ab electionibus exclusus fuerit, tum quia conventus illi populares perniciosi potius saepissime comperti sunt (*Cf. Can. 5. Dist. 61; can. 2. Dist. 62; can. 12. Dist. 63; Can. 16. ca. 8. quaest. 1. etc.*); praesertim cum turbas et factiones frequenter gignerent (*cf. Epist. Stephani V. aliis VI. ad Romanum Archiepiscopum Ravennatem in d. can. 12. Dist. 63*); tum quia quidquid adducitur ad obiecta incommoda demonstranda omnino versatur in enumerandis malis, quae a facultate Principibus facta praesentandi novos Episcopos oriri existimant: quae quidem mala *transmitti* aut etiam *admitti* possunt, et tamen asserta electionum popularium congruentia

iure potest negari. Quod enim deterius quippiam sequutum fuerit, non inde sequitur, id quod praecessit, esse bonum.

d) Denique non est omittendum, quid congruum, quidve incongruum in societatibus sit, eius tantum iudicio posse definiri, qui omnes totius societatis circumstantias perspetas habet; proindeque sapientis esse, in ecclesiasticis negotiis Ecclesiae iudicium sequi; eum vero, qui Ecclesiae iudicium contemnit, seditiosum turbulentumque ingenium portendere.

21. Ex his, quae hactenus disputavimus, perspectum est, systemata omnia, quae adversus veram Ecclesiae constitutionem conficta sunt, *in petram* vere illidere, quandoquidem *potestatis plenitudine* vindicata, quae Romani Pontificis propria est, non modo fundamenta, verum etiam singulae eorum partes totidem corollariis evertuntur. Nihilominus nonnulli supersunt in iisdem errores, qui Episcoporum potius, quam Romani Pontificis potestatem oppugnant: sunt autem ii, qui Presbyterorum iura exaggerant; praecipue vero 1°. Error eorum, qui omnes Presbyteros iurisdictione Episcopis pares faciunt, de quo errore consulendi sunt Theologi, qui latius de eo agunt: 2°. Error eorum, qui ad Divinam institutionem Parochos referunt; unde potestatem quandam iisdem tribuunt divinitus collatam: de qua re satis sit haec animadvertisse:

I. Ineptissime haec affirmari, tum quia quolibet destituuntur fundamento; tum quia constat, primis Ecclesiae seculis nullos fuisse Parochos, Presbyteros vero ita omni caruisse iurisdictione, ut sine Episcopi mandato neque baptizare, neque Eucharistiam administrare, neque agapem celebrare, denique nihil facere possent (*Cf. S. Ignat. m. Ep. ad Smyrnaeos n. 8; Tertull. de Bapt. L. 2. n. 17; Conc. Laodicen. an. 320, Can. 37. etc.*). Denique huc etiam pertinent propositiones IX. X. et XI. Synodi Pistoriensis damnatae a Pio VI. in Const. Auctorem fidei (*Cf. in hac controversia Card. Gerdilium in instructione ad Episc. Ebredunensem nomine S. Congregationis Concilii missam, quae extat in fine Tomi XV eius operum; tum etiam Aloisium Nardi in eius opere inscripto « Dei Parrochi »*).

II. Cum autem nihil magis veritati obsit, quam ut plus aequo exaggeretur, eorum esse devitandam severitatem, qui ferme haeticum dicunt, quicumque parochos *pastoris* nomine cohonestet. Sunt enim veri *pastores*, siquidem ordinarium gerunt officium, quod sua natura pastorale est, pastorisque nomine appellantur a Theologis optima notae, cuiusmodi est ex. gr. Benedictus XIV. *De Syn. Dioeces. L. VIII. Cap. 1*; Petavius *De Hierarch. L. II. C. V. num. 10.* tum passim *Catechismus Romanus*, et *Acta S. Congr. Card. Conc. Trid. interpretum*. Non ergo denegandum est, eos dici posse pastores, sed quales pastores sint, ad catholicae veritatis normam adversus Iansenianos est statuendum. Sunt autem pastores 1°. non divinae, sed ecclesiasticae institutionis; 2°. non perfecti, sed eiusmodi, quibus certa tantum munia commissa sunt; 3°. in iis muneribus exercendis non independentes, sed Episcopi auctoritati omnino subiecti.

22. Iam igitur exposita est verae Ecclesiae constitutio, eaque ab erroneis systematis, quae adversus conficta sunt, quantum satis fuit, vindicata est: proindeque iam patet quod in postremo hoc libro iuris publici ecclesiastici inquirendum nobis proposuimus; quinam ii sint, in quibus Ecclesiastica potestas iure resideat, et quanta in unoquoque sit. Eo itaque devenimus, ubi annulo quodam ius publicum ecclesiasticum cum iure privato connectitur, id est ad tractatum de fontibus iuris canonici, qui quidem eorum, quae in hoc libro exposita sunt, verum est corollarium, simulque est veluti germen, unde totum efflorescit ius ecclesiasticum privatum, seu ius canonicum proprie dictum.

CAPUT TERTIUM

DE FONTIBUS IURIS ECCLESIASTICI PRIVATI,
SEU IURIS CANONICI PROPRIE DICTI.

23. Leges in quavis societate legitimo ex fonte dimanare dicuntur, si ab iis editae sunt, qui iuxta constitutionem eiusdem societatis potestatem legiferam in ea habent. Iam vero Ecclesiae Christi constitutione explorata, vidimus 1°. Eam esse societatem divinitus, id est a Christo institu-

tam, adeoque non modo divinae eius naturae, verum etiam foundationis ratione perfectam omnis potestatis plenitudinem in Christo Deo residere: 2°. Christi in terris Vicarium esse Romanum Pontificem, ac proinde (salvo iure divino, quod interpretari potest, non mutare) plenam, atque incircumscrip- tam in eundem derivasse potestatem, quanta scilicet necessaria est ad Ecclesiae regimen exercendum: 3°. Partiales Ecclesiae praefectos, seu pastores esse Episcopos, quorum scilicet potestas iis terminis definitur, qui ab Romano Pontifice sive immediate et expresse, sive mediate ac tacite designati fuerint: 4°. Praeter Episcopos alios esse posse praefectos, qui nimirum vel a Romano Pontifice, vel in suis dioecesibus ab Episcopis munere sive ordinario, sive delegato potestatem legitime habuerint, quorum proinde potestas eorundem voluntate determinatur. Ergo quidquid in Ecclesia est legum, quod ab eorum, qui mox dicti sunt, voluntate sufficienter promulgata intra eorundem potestatis terminos profectum est, id legitimo ex fonte dimanasse patet; quidquid autem ad eiusmodi eorum voluntatem referri nequit, *spurium* sit necesse est. Inde autem iuris canonici legitimi triplex praecipue distinctio est; nimirum

a) Ratione auctoris *Divinum*, quod a Deo, *Humanum*, quod ab homine constitutum est.

b) Ratione modi, quo est promulgatum, *Scriptum*, quod scriptis legibus continetur, *Non scriptum*, quod traditione, vel legitimo populi usu natum est.

c) Ratione eorum, quos obligat, *Commune*, quod totam Ecclesiam, *Particulare*, quod aliquos tantum ligat.

Quibus praemissis, iuris canonici fontes distinctius iam perspicui possunt.

24. Itaque fontes *iuris Divini* varii sunt, prout *scriptum*, vel *non scriptum* est. Nam

I. Ad scriptum pertinent *Ss. Litterae*; nimirum

a) *Novi Testamenti* simpliciter

b) *Veteris Testamenti*, quoad praecepta moralia. Nam caeremonialia, et iudicialia adventu Christi sublata sunt.

II. Ad non scriptum pertinent

a) *Traditiones Divinae*, de quibus scilicet Ecclesiae testimonio constat, Christum ipsum auctorem habuisse.